

Ο Τόμας Σκοτ έβλεπε το χαρτί ως μέσο για τη διάδοση των ιδεών. Άρχισε να ασχολείται με τις εκδόσεις. Τ' αδέρφια του, Έντουαρντ και Κλάρενς Σκοτ, φιλοσόφησαν το ζήτημα: Άντε να βρεις συγγραφέα, να μπλέξεις με τυπογραφεία, διορθωτές, πιεστήρια, βιβλιοδεσίες. Κι όλα αυτά, με το ρίσκο ότι αυτό που θα εκδώσεις, θα βγάλει τα λεφτά του. Στα 1879, δημιούργησαν την εταιρεία «Σκοτ Πέιπερ Κόμπανυ» και ξεκίνησαν να πακετάρουν και να πουλάνε μαλακό χαρτί σε ρόλους. Στην αρχή, χωρίς το σήμα της εταιρείας στα πακέτα, για να μη τρωθεί το καλό όνομα της οικογένειας. Επειδή η όλη προσπάθεια κατέτεινε στο να κάνει εύκολο το σκούπισμα μετά την επίσκεψη στην τουαλέτα. Οι εφευρέτες έπιασαν τον σφυγμό των καταναλωτών, βλέποντας ότι το χαρτί που, από το 1857, πουλούσε ο Τζόζεφ Γκαγιέτι, παρά την αναμφισβήτητη χρησιμότητά του, δεν περπατούσε: Προσφερόταν προς μισό δολάριο σε πακέτα των 500 φύλλων, βαπτισμένων σε αλόη. Οι άνθρωποι, όμως, προτιμούσαν να χρησιμοποιούν κομμάτια από χαρτί εφημερίδας.

Οι ρόλοι χαρτιού κέντρισαν το ενδιαφέρον των πολιτών στη Φιλαδέλφεια, απ' όπου ξεκίνησαν να πουλιούνται. Γρήγορα, οι αδελφοί Σκοτ άρχισαν να πλουτίζουν. Και πια δεν ντρέπονταν για το «ακατονόμαστο» προϊόν τους. Άλλωστε, στην πιάτσα κυκλοφορούσαν και χαρτιά από εταιρείες ανταγωνιστών. Οι Σκοτ πέρασαν στην αντεπίθεση: Στα 1890, λανσάρισαν το διάτρητο ρόλο χαρτιού υγείας. Έγιναν οι κορυφαίοι των ΗΠΑ. Από το 1902, το «ακατονόμαστο» προϊόν τους απέκτησε όνομα: «Waldorf».

Νωρίτερα, το χαρτί υγείας ήταν αποκλειστικό προνόμιο των αυτοκρατόρων της Κίνας, επί δυναστείας των Μιγκ. Το παρήγαν από το 1391, σε πλατιά φύλλα: «720.000 κομμάτια τον χρόνο», λένε οι πηγές. Τον ίδιο καιρό, στην Ευρώπη (στη Γαλλία, συγκεκριμένα), ξεκίνησε να χρησιμοποιείται για τον ίδιο σκοπό, μια τότε νέα εφεύρεση: Ο «μπιντές». Επέζησε ως τις μέρες μας αλλά πια τείνει να εξαφανιστεί.

(Έθνος της Κυριακής, 8.11.2009) (τελευταία επεξεργασία, 28.10.2009)